

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.843 van 28 oktober 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 5 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN HERCK, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 24 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag tot regularisatie in op grond van de wet van 22 december 1999. Op 12 juli 2001 beslist de minister van Binnenlandse Zaken om de regularisatie te weigeren.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Op 17 september 2002 wordt dit beroep verworpen bij arrest nr. 110.312.

Op 30 oktober 2001 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 12 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 25 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, familiale banden heeft in België, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Wat betreft het feit dat zijn schoonbroer en andere familieleden in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tot slot lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. (...)

2. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Zo betoogt hij dat het verzoekschrift niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/69 § 1 Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat het verzoekschrift totaal geen feitenrelaas bevat en dat nergens een verwijzing wordt gedaan naar het kenmerk van het dossier, zoals vermeld op de bestreden beslissing.

Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen dienen ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze verloopt en dat zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort geciteerd de Raad), als de bij het geding zijnde betrokken partijen over de nodige informatie beschikken. De nietigheidssanctie betreft dan ook een relatieve nietigheid en dient te worden geïnterpreteerd volgens het beoogde doel van de voorgeschreven vermelding.

De Raad is van oordeel dat het er weinig toe doet dat het beroep geen uiteenzetting van de feiten bevat wanneer, zoals in casu, de bestreden beslissing die wel duidelijk de feiten weergeeft, aan het verzoekschrift werd toegevoegd en de tegenpartij, die zich niet vergist heeft omtrent de draagwijdte van de aangevoerde middelen, de feiten kent die eraan ten grondslag liggen.

Wat de verwijzing naar het kenmerk van het dossier betreft, stelt de Raad vast dat in annex van het verzoekschrift de bestreden beslissing is toegevoegd waarop het kenmerk staat vermeld. Verweerder beschikte aldus over deze informatie hetgeen ook blijkt uit het feit dat verweerder het juiste administratief dossier neerlegde.

Derhalve kan de exceptie niet worden weerhouden en is het verzoekschrift ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen .

Ter adstructie van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

« 1. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd. Dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied. Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,I, 166.) Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet; Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd,

zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Migratie- en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden. »

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde, uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op de, in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker nog verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de *“onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991”* aan.

Verzoeker betoogt dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de motiveringsbeslissing. Het verzoek wordt onontvankelijk verklaard, doch nergens wordt gemotiveerd waarom het verzoek onontvankelijk zou zijn. Verder stelt verzoeker dat hij nergens een op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven vormvoorwaarde heeft geschonden zodat zijn verzoek tot machtiging tot verblijf ten onrechte onontvankelijk wordt verklaard. Verder betoogt verzoeker dat de minister niet antwoordt, noch argumenteert over de ontvankelijkheid zodat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Hij meent dat de minister niet op de concrete door haar aangehaalde argumenten heeft geantwoord. Verder stelt verzoeker dat de minister argumenteert dat de aanvraag in het land van herkomst dient te gebeuren zonder daarbij aan te geven op welke rechtsgrond zulks dan wel zou kunnen geschieden. Verzoeker herhaalt dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering en dat hij op geen enkele wijze kan afleiden waarom hij het land dient te verlaten.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische

diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker heeft volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 12 december 2007:

- *dat hij goed geïntegreerd is.*
- *dat hij in België familie heeft wonen, nl. zijn schoonbroer, bij wie hij inwoont.*
- *dat hij veel familie in België wonen heeft welke hem steunen. Verzoeker somt hun namen op.*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, familiale banden heeft in België, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Wat betreft het feit dat zijn schoonbroer en andere familieleden in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tot slot lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. (...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk is ingegaan en concludeert dat de ingeroepen argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen die verzoeker beletten om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden waar hij stelt dat de minister niet antwoordt, noch argumenteert over de ontvankelijkheid. Zoals hierboven reeds werd verduidelijkt, dient in het kader van de ontvankelijkheid nagegaan te worden of de door verzoeker ingeroepen elementen al dan niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de minister niet in concreto op de door hem aangehaalde elementen heeft geantwoord. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat verweerder op alle door verzoeker ingeroepen argumenten heeft geantwoord.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog de Raad zijn aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Uit wat voorafgaat blijkt, dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS.

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. CAMU.